

tően tőlük esetleg még idézni is tudunk, ami más költők esetén ritkán mondható el, s amit a mai irodalomtanítás bizony csak helyelkőzzel követel meg a diákoktól.

Nagy helyet foglalnak el a 19., illetve 20. századi regények, amelyekkel az irodalmi fakultáció keretében részletesen is foglalkozunk. Jóllehet, ezek a művek valóban a világirodalom csúcspontjait jelentik, gyakran meglehetősen nagy terjedelműek, és ezért olvasásuk a tanév során megterhelést jelent. Így nem könnyű elérni, hogy akár csak az irodalom iránt fokozottabban érdeklődők is mindig és mindegyiket ismerjék. Első helyen a nagy orosz realisták (*Tolsztoj, Dosztojevszkij*) állnak, akik – azt hiszem – folyamatosan olvashatók. Ugyanez áll a kimeríthetetlen *Thomas Mann*ra, akinek az utóbbi időben számos írásával megismerkedtem, még ha csak alapfokon is. Nem maradhat ki természetesen *Kafka* sem, akinek regényei még jó ideig feladvánnyul szolgálnak majd (remélem, nem csak nekem). A legutóbbi időkből pedig néhány egzisztencialista regényt, illetve kisebb írást olvastam; szerzőik *Camus* és *Sartre*. Úgy tapasztaltam, hogy ezek azok az alkotók és problémák, akikre, illetve amelyekre leghevesebben reagálunk közös tanulmányaink folyamán, és amelyek elvéve egymás közötti beszélgetéseinkben is megjelennek. Ez valószínűleg az időbeli közelség miatt van, hiszen ezek a mai világban gyökerező, nekünk is testközelbe kerülő problémák.

Érdekes, hogy a nagy klasszikus magyar prózairók (*Jókai, Kemény, Móricz* vagy *Mikszáth*) regényei közül elvéve olvastam csak egyet-egyét. Így például Jókainak mindössze két regényét. Ez csodálkozást vált ki szüleimből is, hiszen – ahogy mesélik – ők ezen nevelkedtek. A nagyszüleimnél ma is hiánytalan Jókai-sorozatok sorakoznak. Ezen műveknek

inkább filmfeldolgozását igyekszem megnézni, azt is elsősorban a történet megismerésének kedvéért.

Meg kell említenem még az irodalomtörténeti, illetve irodalomtudományi munkákat, amelyek főképp kismonográfiákat, tanulmányokat jelentenek. A leggyakrabban forgatott ilyen témájú könyveim *Szerb Antal* irodalomtörténetei, amelyeket rendszeresen használok, és amelyeket gyakran már csak a szórakozás kedvéért is előveszek.

Sajnos kevés idő marad a természettudományt népszerűsítő irodalomra. Csak néha jutok el a *Gyorsuló idő* vagy *Az én világom* sorozat egy-egy darabjához.

Több időt fordítok viszont az idegen nyelvű irodalomra. Németül rendszeresen olvasok. Nagy öröm volt számomra, mikor először tudtam immár eredetiben is élvezni gyermekkorom kedvelt indiánkönyveit. A rendszertelenül forgatott napilapok, illetve magazinok mellett döntően a Nyugaton éppen népszerű bestsellerek kerülnek terítékre. Előfordul, hogy egy-egy magyar fordításban már megismert novellát, ritkábban regényt elolvasok németül is.

A következetes és szisztematikus olvasás feltételezi a könyvtári tagságot. Ennek ellenére nem vagyok tagja egyetlen nyilvános könyvtárnak sem. Az otthon fel nem lelhető műveket a mintegy 13 ezer kötetes iskolai könyvtárból, illetve kölcsönkérés útján szerezem be. Sok segítséget kapok ebben tanáraitól, illetve azon osztálytársaimtól, akik – könyvtárgagok lévén – a nehezebben elérhető műveket is ki tudják kölcsönözni.

Nagyjából ezek azok a főbb témakörök, illetve szerzők, amelyek és akik kitöltik az olvasásra fordított, naponta másfél-két órányi időmet.

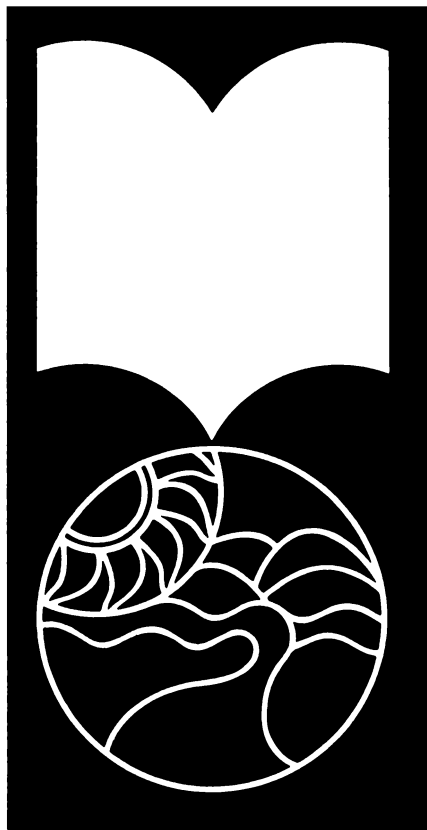
Tercsák Tamás

Olvastam,

hogy a Miskolci Városi Könyvtár József Attila fiókkönyvtára beázik. Ebben nem lenne semmi újdonság, hiszen erről lapunk legutóbbi számában is hírt adtunk. A friss fejlemény, hogy legutóbb a városi tanács ülésén egy tanácsstag is szót ejtett a 9–10 év óta tartó áldatlan állapotokról.

Idézek a miskolci *Déli Hírlap* május 12-i

számának (kiss) szignójú cikkéből: „A felszólaló tanácsstag azt tette szavá, hogy miért nem juttat a milliókból a József Attila Könyvtárnak is? Mielőtt idéznék az illetékes választát, érdemes meghallgatni, mit mondanak az esetet jól ismerő szakemberek. *Gergely László*, a városi tanács műszaki ellátó szervezetének vezetője: – Az idén télen, felülről, a tetőnél ázott be a

könyvtár, szakszerűtlenül elvégzett munka következtében. Az ideiglenes helyreállítás megtörtént, és hamarosan rendbehozzuk véglegesen is. Az alagsori vízesedés azonban valóban nagyon régi gond. Még mindig nem tudjuk, hogy vajon talajvíz szívárog-e be, vagy egy rossz vezetékből az ivóvíz. Mostanában végez vizsgálatot a vízművek a könyvtár szomszédságában, és végre egyértelműen kiderül, honnan jön a víz. De egy bizonyos: az épület szigetelésével valami bajok vannak... Ezt erősítette meg a városi tanács elnöke is, aki a tanácsülésen elmondta: ő is volt már olyan kiállításon a könyvtárban, amikor a lámpaburák esővízzel voltak tele. Itt konstrukciós hibákról van szó, amelyek súlyosan terhelik most a város pénziánnal küszködő költségvetését.”

No most! Ha én vagyok a városi tanács válaszcímre illetékes (kötelezett!) tisztségviselője, nyomban lecsapok: Jó, hogy szóba hozta a tanácsstag elvtárs a тұrhetetlen könyvtári állapotokat, s örülök, hogy a saját szemével győződött meg róla, halaszthatatlanul cselekednünk kell. Persze, elég szomorú, hogy a konstrukci-

ós hibák „súlyosan terhelik a város pénziánnal küszködő költségvetését” – amint azt a tanácselnök elvtárs mondta –, de mit tegyünk? Azonnal intézkednünk kell, hogy elejét vegyük a még nagyobb bajnak. Ezer és egy dologra kellene az a kis pénz (nyakunkon az iskolák tatarozása is), de akármelyik ujjunkat harapjuk meg, mindegyik fáj.

Ehelyett a városi tanács művelődési osztályvezetője így válaszolt (idézet a cikkből): „... nagyjából kétszer annyi pénz kellene az intézmények felújítására, karbantartására a művelődési ágazatban, mint amennyi van. Ma az a helyzet, hogy az alapvető oktatási feladatok teljesítésére kell az erőket összpontosítani, és szó ami szó, javítanivaló iskolából is van épp elég.

Az osztályvezető azt is taglalta: sajnálatos módon, a pénzsűke most épp azzal esik egybe, hogy a nagyjából egy időben épült iskolákban, óvodákban szinte egyszerre kell kijavítani jó pár hibát. Ez akkor is nagy teher lenne, ha bőven volna pénz a város kasszájában.”

Ha jól értem a magyar szót, e nyilatkozat azt jelenti, hogy egyelőre a könyvtárat nem javítják, mert kell a pénz az iskolák tatarozására. Világos beszéd, csak a logikáját nem értem. Túlságosan leegyszerűsítettnek és némileg mechanikusnak érzem azt a gondolkodást, mely szerint az iskolák minden más művelődési intézményt megelőznek, mivel „az alapvető oktatási feladatok teljesítésére kell az erőket összpontosítani”, s ez a rangsorolás egyszersmind megnyugtatja a lelkiismeretünket. Ez van, elvtársak! Az iskolák tatarozása minden pénzt felemészt, a könyvtárakért nem tehetünk semmit. Én szimpatikusabbnak tartanék egy olyan állásfoglalást, mely szerint: Mivel ilyen súlyos a könyvtár helyzete, hát legalább a tűzoltó munkát el kell végeztetnünk (egyes állítások szerint a víz nagyobb ellensége a könyvtárnak, mint a tűz), bár fogalmunk sincs honnan vesszük a rávalót. A pénz ugyanis jőszert *még* az iskolák renoválására is kevés. De valamit majd csak kiókumlálunk, nem hagyhatjuk tönkremenni a könyvtár értékeit, nem hagyhatjuk működésképtelenné válni a könyvtárat.

Úgy hiszem, ez lenne az igaz beszéd. Arra nem is merek gondolni, amivel a *Déli Hírlap* újságírója befejezi cikkét: „Egy dolog azonban mindenkinek eszébe juthat, aki elgondolkodott a beázások történetén. Ha ez valóban évtizedes gond, miért nem jutott a javításra akkor, amikor még nem kellett ennyire a fogához vernie a garast a tanácsi vezetőknek...” (B. L.)